

DAT IS VOOR MORGEN

Leesexemplaar

DOREEN HENDRIKX

**Dat is
voor
morgen**

P E L C K M A N S

Op die dromen die ons zo veel angst
aanjagen dat we ze bijna loslaten

Leesexemplaar

HOOFDSTUK 1

Ik fix! (ww.: **fixen**)

Vrij vertaald: 'Ik zal dat wel in orde brengen!'

Kan ook betekenen: drugs spuiten of een wedstrijd door omkoping beïnvloeden (niet te verwarren met fixsen)

De stilte ligt onrustig op de schouders van het publiek. De microfoon piept. Daar sta ik dan.

In een musical zou dit vlak voor de apotheose zijn. Dat moment dat ik zou aarzelen, haast struikelen, maar dan zou alles samenlopen en zou iedereen in de zaal spontaan in een verdacht synchrone choreografie losbarsten. Dit is dat moment. Ze zitten erop te wachten. Dat het hoofdpersonage gescout wordt door een manager en vijf minuten later een platendeal op zak heeft bij een bekend label zonder dat iemand zich vragen stelt over hoe het kan dat zo'n big shot in het publiek van een willekeurige open mic zat.

Stel je voor. Nee. Grapje. Dit is geen musical. Ik heb drie minuten en mijn knieën zinderen omdat een volle zaal zit te kijken naar elke ongecoördineerde beweging die ik maak op dit zeer letterlijk laagdrempelige podium. Wiens idee was het om me in te schrijven voor een open podium? Het mijne? Misschien? Shht.

Bij elke persoon die voor me in het licht stapte, kon je de onvoorspelbaarheid in de lucht proeven. Het publiek gunde het hen, stuk voor stuk, om het muntje op te werpen en het

te doen landen op de juiste kant. Waarom zou dat bij mij anders zijn? Ze stuwden me al met hun geklap tot het podium. Ik moet ze gewoon vastpakken en vasthouden. Klinkt simpel, toch? Maar ik sta hier wel nog steeds te klungelen en die stilte begint te gonzen.

De presentator kijkt al naar mij met zo'n opgetrokken wenkbrauw. Heb ik écht geen hulp nodig? Als je mijn vingers zou zien trillen, zou je hem snappen. Hoezo leek dit ooit een goed idee? Maar goed. Van het podium lopen zou nu erger zijn dan vierkant afgaan, maar dat gaat niet gebeuren. Laat ze maar gonzen. Ik kan dit. Ik kan zingen.

En dan klinkt de juiste track. Dan begint die eerste beat.

En nog eens.

En nog eens.

Het ritme nestelt zich in de zaal, ik kijk op. Mijn handen klappen het ritme van de muziek dat boven de hoofden van de mensen zweeft. Alsof hun ogen zich herschikken tot partituur in de zwarte vlek van schaduwen die in elkaar overlopen. Zeggen ze niet altijd dat je je moet inbeelden dat je publiek naakt is? Niet dat ik ze al in de ogen kan kijken.

Daar is die herhaling weer. Met elke maat die erbij komt zwelt mijn zelfvertrouwen en verovert het het podium tot vrij spel. Het is dat moment dat de blikken niet meer prikken en mijn vingers, mijn voeten en mijn stem samen de mozaïek leggen van het lied.

Dan pas kijk ik het publiek aan.

En dan pas zie ik haar.

Haar ogen weerkaatsen de schittering van de te kleine discobol aan het plafond. Het is tijd voor de tekst, maar ik mis mijn start. Ze zit op de eerste rij, draagt een oversized blazer, geruit, waar ze in verdrinkt, inclusief das, en haar haar deint in een nonchalante dot op haar hoofd. Is het blond? Bruin? De schimmen en de spots spelen met mijn zicht. Ik

pak de microfoon van het statief alsof die break de bedoeling was en hef mijn handen om het publiek mee te krijgen. Ze komen op gang, weifelend, maar het werkt. Wie draagt er nu een das? Hier? De mensen klappen met de muziek mee, ik tel de maat vol. Adem in, adem uit, vooral door de buik, laag.

Ik schrijf je naam op de kustlijn, maar heb geen pad uitgestippeld

Het voelt alsof ik trippel op perkament in je fles

Drijvend. SOS.

Drijf maar.

In die fles.

Drijf maar. Daar. Drijf maar. Mijn stem ligt als drijfhout op de kabbelingen van de melodie. Ze weet het. Zij, die hier vooraan zit te kijken. Dat het haar naam is die ik op de kustlijn schrijf. Hoe zou ze heten? De vingerknippen van goedkeuring reiken tot achter in de zaal, zij grijnst alleen. Haar handpalmen op elkaar gekleefd, ogen groot alsof ze zit te wachten. Het is aan mij om haar binnen te halen, ze laat me proberen. Ik schuif de melodie wat zachter en voel de beat het ritme van mijn hartslag weer overnemen.

Adem in. Adem uit. Zing die strofe. Ze zijn mee. Ze zijn fucking mee. Ik heb ze! Adem uit. Adem in. Komaan. Daar is het refrein alweer, maar nu kan ik niks meer fout doen. Nu is het publiek in beweging en zijn ze niet meer te stoppen alsof ze eigenhandig de eerste wet van Newton willen illustreren. Ik zing de laatste strofe terwijl de jongen uiterst rechts naar mijn hand grijpt en ik geef hem een high five. Ik steek mijn tong eens uit naar de massa. Het laatste refrein en ze dansen op mijn woorden, gaan los, ze eten mijn zinnen op.

Nu durf ik te kijken. Echt zien dan, niet gewoon in de hoop mensen staren en doen alsof. Naar de barman die opkijkt bij het drogen van zijn glazen tot het meisje bij de deur dat het

pakje sigaretten al tussen haar vingers laat draaien omdat ze eigenlijk een break nodig heeft. Alleen niet naar de eerste rij. Nee, haar blik brandt. Ze kijkt. Meer zelfs: ze ziet. Mij. En dan verdwijnt elk geluid in de massa. Ze slikken de laatste klanken door en het wordt stil.

Zo. Ongelofelijk. Stil.

Tot zij rechtstaat.

Haar das danst een beetje bij die eerste klap. Alsof ze zat te wachten. Mensen fluiten op hun vingers, barsten los. Ze zet haar handen aan haar lippen en joelt. De onvoorspelbaarheid hangt niet meer in de lucht, ze stroomt door mijn aders. Ik blaas mijn longen leeg en buig.

Zei ik niet dat ik kon zingen?

Zelfs de presentator lijkt niet van plan om me snel van dat podium te werken. Ik overhandig hem de microfoon en hij slaat zijn arm rond mijn schouders.

‘Allerliefste publiek, bewijs me dat jullie het luidste publiek zijn en geef me een machtig applaus voor Louise Jager!’ Zijn vingers graven onverzettelijk in mijn bovenarm. Ik wil dit beeld, hun lawaai, hun macht inhaleren, maar dan staat zij recht. Voor mijn neus. En begint naar buiten te lopen.

Nee! Ik wil haar naam weten! Wie is ze? Wat doet ze hier?

‘Het jachtseizoen is geopend en ik ben alleszins al aan haar talent ten prooi gevallen! Ik hoop dat we snel meer van jou mogen horen... Achttien is ze!’ Hij legt nadruk op elk woord en houdt me bij, houdt me tegen om van het podium te spurten. ‘Het leven is niet eerlijk!’

Dan pas maak ik die tweede buiging, knipoog eens naar de mensen voor me en stap ik eindelijk dat tapijt af terwijl hij complimenten blijft geven. Ik had iedereen mee, elk laatste lijf in die ruimte en haar op de eerste rij.

Maar haar dartelende dot zigzagt meters verder tussen de mensen door richting uitgang, richting buitenlucht en minder

massa. Ik probeer de ruimte te overbruggen, maar mensen houden me tegen om me schouderklopjes te geven.

Ibi ziet me en ik gebaar dat ik lucht nodig heb. Ze kruist haar duim en wijsvinger tot een hartje en laat me gaan. De volgende dichter is hun verzen al aan het brengen, maar de woorden lopen in elkaar over en ik krijg er niets van mee.

Niet na haar.

De buitenlucht is er bijna. Bijna zal ik haar naam kunnen vragen. Het zou me zelfs niet écht uitmaken als ik op mijn bek zou gaan, want dat beetje vonk dat je iemand doet ontdekken was er.

‘Jij kan zingen.’ De najaarskilte slaat in mijn gezicht. Ik zie niet wie dat zei, maar de stem is te diep, te warm. ‘Hé, ik had het tegen jou.’

‘Weet ik.’ Ik probeer over de schouder van de gast te kijken, maar hij is een halve kop groter en stapt voor me. Zijn Måneskintrui vult heel mijn gezichtsveld. Het is niet omdat je je merch kan veroorloven, dat je niet aan de kant moet gaan. ‘Hé, ik ben deel van een –’

‘Hebben jullie toevallig een meisje gezien? Zo groot? Droeg een das?’ roep ik naar de driehoek van rokers op de stoep naast ons. Ik herken het meisje dat bij de deur stond te wachten, maar zij is er niet bij. Verdomme. Als Måneskintrui eindelijk aan de kant gaat, duikt ze ook niet op aan de andere kant van het kruispunt. De lichten springen op groen.

‘Ze ging die richting uit’, klinkt het. De gast wijst met zijn sigaret tussen zijn vingers naar de buurt aan de overkant, het kluwen van straten van de oude binnenstad tussen hier en de rivierkaaien. Misschien zou ik nog een spurtje kunnen trekken, maar onder de voorwielen van een optrekkende Fiat Multipla belanden is waarschijnlijk de stomste manier om te sterven ooit. Zelfs dan is er no way dat ik die wijk in kan wandelen zonder Google Maps, laat staan dat ik daar nu

iemand kan vinden. Deze stad is nog niet lang genoeg van mij.

‘Kutzooi.’

Ik spuug overtollig speeksel op de grond met genoeg kracht om de rokers te doen opkijken. Ik ben haar kwijt.

‘Hé!’ De kerel met zijn zwarte vlechtjes die door een bedenklijk dun rood elastiekje bij elkaar gehouden worden is er nog steeds. Hij geeft echt niet op hè?

‘Wat wil je?’ zucht ik en ik kijk hem nu écht aan. Wat maakt het nog uit?

‘Jij kan zingen.’

‘Dat heb je al gezegd?’ Met zijn hoody, zijn leren jasje en gescheurde jeans valt hij niet op binnen, maar van dichtbij zie je dat het niet de soort kleren zijn die je in tweedehands-winkels koopt. Eerder in die fancy zijstraten aan het einde van de Hoogstraat. Het zijn de witte sneakers die net iets te wit zijn, het echte leer van zijn jas, de Apple Watch en dan die trui. Weet je hoeveel legit merch kost? Hij draagt het alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

‘Wat wil je?’ Ibi zit binnen op me te wachten in de warmte, maar komaan, Louise. Dat is niet genoeg reden om gemeen te zijn. ‘Sorry, slecht momentje.’ Ik wilde gewoon weten wat haar naam was.

‘En dat na zo’n overwinning?’ grinnikt Dure Kleren.

‘Alles kan beter.’ Et voilà: die valse bescheidenheid. Ik kan het wel, hoor. Na zoveel generaties Limburg in mijn bloed is het waarschijnlijk genetisch bepaald. ‘Kennen wij elkaar?’

‘Nog niet, maar ik hoopte een beetje dat we daar verandering in zouden kunnen brengen?’ Hij steekt zijn hand uit.

‘Wij zoeken een zangeres.’

‘Fok man!’ De nieuwe stem kruipt in mijn oor. Ik katapulteer mezelf naar voren. Hij klinkt minder diep, minstens even kleurrijk, maar vooral dichterbij dan legaal zou mogen zijn als je buiten staat.

Terwijl ik wegspring, blijf ik met de top van mijn afgetrapte All Star haken achter een losse stoeptegels. Ik verlies mijn evenwicht, sluit mijn ogen om me voor te bereiden op minstens een paar onfortuinlijke schrammen en maximum een gebroken neus en een blauw oog.

De val lijkt eindeloos te duren, de seconden lopen trager tot de impact. Fuck.

Handen grijpen naar mijn kleren, ze grabbelen en ik wacht, maar de grond komt niet.

‘Dude wat de fok?’ bijt ik van me af terwijl ik houvast vind in zijn armen en weer rechtkrabbel. ‘Het lukt wel.’

‘Rustig.’ De nieuwkomer heft zijn handen alsof hij een schichtige kitten benadert, terwijl Dure Kleren hem een moordende blik toewerpt.

Ze horen samen. Tuurlijk. Idioten in het wild verschijnen nooit alleen.

‘Wat willen jullie?’ Ik strijk de plooiën in mijn hemd glad. Ibi zit achter het raam naar ons te kijken, alsof de dunne vensters van dit wannabe cultureel centrum haar ooit zouden kunnen tegenhouden. Zij zijn met twee en zijn alle twee een kop groter, maar ik heb Ibi. Zij kan zelfs haar oudere broers de baas. Ik heb hier alleen geen zin in. Niet nu.

Dure Kleren wrijft enige wanhoop in zijn ogen. ‘Dit is Maxime. Hij hoort bij mij, ook al wilde ik soms dat dat niet zo was.’ Deze Mathieu Terryn van den Aldi hier gaat door zijn bruine haar en mimet een sorry naar zijn vriend.

‘Als ik je trakteeer, geef je me dan een tweede kans om uit te leggen wat hiervan de bedoeling is?’ Dat laatste zegt Dure Kleren terwijl hij zijn kameraad opnieuw kwaad aankijkt. ‘Ik beloof je dat we geen vreemde stalkers zijn.’

‘Gesproken als iemand die zeker geen vreemde stalker is.’ Dure Kleren verkoopt zijn vriend een rake klap, maar die deinst niet eens terug. Alsof hij weet dat die toch niet bedoeld

is om echt pijn te doen. ‘Ik ben Quinten trouwens, maar Max heeft gelijk. Sorry.’

‘Het is oké.’

Dure Kleren – sorry – ‘Quinten’ steekt zijn hand opnieuw uit en ik kijk van hem naar Ibtissame. Ze frons en gebaart dat ik moet roepen als ze me moet komen verlossen, maar mijn buikgevoel geeft hun het voordeel van de twijfel. Misschien is deze avond niet de beste graadmeter, maar zorgen voor later.

‘Oké’, zeg ik voorzichtig en ik pak zijn uitgestoken hand aan. ‘Gratis drank sla ik niet af. Geef mij maar een icetea.’ De jongen frons.

‘Zeker dat je niets sterkers wil?’

‘Zeker’, bevestig ik. ‘Of toch zeker zolang ik er niet honderd procent van overtuigd ben dat Maxime me niet een steegje in gaat sleuren.’ Quinten grinnikt zijn gène weg terwijl Maxime afdruipt om ons drinken te halen. Over één ding zijn we het eens. Laten we vergeten wat er al gebeurd is. Laten we opnieuw beginnen.

HOOFDSTUK 2

Kater (zelfst. naamwoord)

1. Een mannelijke kat
2. De lichamelijke miserie die je achtervolgt nadat je net iets te stevig in de alcohol gevlogen bent de avond ervoor, waardoor je zwerft dit nooit meer te doen, ook al weet je dat je volgende week weer een dergelijke avond gepland hebt

‘How how, begin eens opnieuw.’ Roos vist haar portefeuille uit de dieptes van haar tas terwijl ze zonder naar de barista te kijken een cappuccino bestelt en een torentje muntjes op de toonbank legt. Ze plukt nog een pluisje van haar trenchcoat en kijkt dan pas op. ‘Wát gebeurde er?’ Ze is te uitgeslapen naar mijn zin.

‘Een espresso alsjeblieft.’ Ze kijkt me aan, inclusief opgetrokken wenkbrauw. ‘Een dubbele.’ Ja girl, ze moet me niet vragen hoe ik die les accountancy ga overleven. Ik weet het ook niet.

‘Louise die geen latte met karamel bestelt’, lacht ze. ‘Waar gaan we dat schrijven?’

‘Het is nodig. Ibi’s schuld.’ Als ik eindelijk voor de toog sta om te betalen, raak ik de gekreukte twintig euro in mijn portefeuille. Het briefje valt op tussen de gerangschikte klantenkaarten en mijn rijbewijs. ‘We begonnen te drinken en twee uur later duwt Ibi die microfoon plots opnieuw in mijn handen.’

‘Je had haar moeten zien.’ De deur van de koffiebar valt nog niet achter Ibi dicht of ze drukt al een kus op mijn wang. Haar bordeauxrode hidjab fladdert achter haar aan alsof de snijdende wind haar tot hier volgde.

‘Hetzelfde als altijd?’ vraagt de barista als hij de kleine wervelwind spot die zich tegen mijn arm aanvlijt.

‘Yes’, kirt ze. Ik ben nog steeds aan het wachten op de dosis cafeïne, maar zij is al terug bij het verhaal. Uit haar mond klinkt het beter, magischer. ‘Lou leek wel te zweven.’

Waarschijnlijk lag dat aan die twee glazen wijn, maar goed: in de loop van de avond was Quinten Q geworden en bleek dat Max echt veel makkelijker was dan Maxime. Ik probeerde nog te protesteren toen Q zich achter het keyboard zette en Max de gitaar van het statief pakte, maar nee. De eigenaars van de instrumenten zaten in de hoek van de zaal nog wat te drinken en hadden verrassend makkelijk hun zegen gegeven. Bijna alsof ze ons op onze bek wilden zien gaan. Ik kon maar weinig protest leveren nadat Ibi eigenhandig mijn stoel naar achteren geschoven had. Als ik niet zelf die micro was gaan halen, had zij me tot daar gesleurd. Dat was het eerste dat ik op de universiteit leerde: als Ibtissame Batur iets wil, dan gebeurt het.

Dat krijg je ervan als je de jongste zus bent van twee broers met een veelvoud aan masterdiploma's. Dan gooi je alles dat je hebt in de strijd om te winnen, inclusief lange wimpers en ronde wangen.

‘Wat zing je zo al onder de douche?’ Q grijnsde en sloeg zonder van mij weg te kijken twee akkoorden aan die harmonieerden met Max' getokkel. De twee vouwden hun klanken op als papieren vliegtuigjes die ze naar elkaar gooiden met de precisie van een straaljager. Heen en weer en heen en weer speelden ze hun muziek en ik stond daartussenin.

‘Kennen jullie alles dan?’

‘Nee, maar popmuziek heeft zo ongeveer drie akkoorden, die je constant afwisselt. Hoe moeilijk kan het zijn?’ Max grinnikt.

‘Rumour Has It?’

‘Tuurlijk.’ Roos grinnikt. ‘Net als vroeger.’

‘Het was het eerste waar ik op kon komen, oké?’

‘Oké, het is gewoon...’ Ze schudt de herinnering van zich af. Wij, met ons tweetjes in haar woonkamer tien jaar geleden terwijl we karaoke deden op zaterdagavonden tot haar vader ons veel te laat naar bed stuurde. ‘Grappig? Ik hoop voor jou dat het nu iets beter ging.’

‘Wel...’ Ik kijk naar Ibi, die voor de bevestiging mag zorgen.

‘Kijk dan.’ Ibi duwt haar gsm met het filmpje onder Roos’ neus. ‘Ze komt ermee weg.’

‘Daar is ook alles mee gezegd’, lach ik eens, maar Ibi kijkt me waarschuwend aan. ‘Wat? Ik weet dat ik kan zingen, maar ik ben Adele niet.’ De hele wereld weet niet bij mijn voor- naam al over wie het gaat. En thank fucking God. Stel je voor. Nee. Ik pas, bedankt.

‘Nog niet.’ Ze zegt het alsof ze daar eigenhandig verandering in wil brengen. Breng haar niet op ideeën. Ze heeft er al genoeg.

Daarbij: gisteren was echt puur toeval. De mensen achter de bar waren bijna klaar om op te ruimen en werden waarschijnlijk niet genoeg betaald om ons van dat podium te sleuren. Ik moest maar bewijzen dat ze geen spijt moesten hebben van die beslissing.

En dus zong ik opnieuw, nu niet voor een vol café, maar voor vijf man en een dronkaard die tegen de bar leunde en naar zijn halve pint aan het staren was als ware het de laatste tien meter van de Mont Ventoux. Wat was het ergste dat er kon gebeuren? Dat het vals klonk? Het was een risico dat ik kon nemen.

Zij, ze is niet echt.

De jongens keken op, verrast, hopelijk aangenaam. Ik struikelde een klein beetje over het ritme, maar niet genoeg om te vallen.

Ze zal nooit naar je zien zoals ik je zag.

En eenmaal we weg waren, maakte het allemaal niet meer uit.

Zij is een vreemde. Jij en ik gaan ver terug of ben je 't vergeten?

Ik spon het lied tot een sjaal die ik rond Ibi's schouders sloeg voor ik haar het podium op trok alsof zij de liefdesrivale was om wie ik rondjes zong. De paar gasten die er nog waren verdwenen tweedimensionaal in de schaduwen. Zolang de muziek klonk, namen wij alle ruimte in.

Oké, ze heeft zo veel. Maar schat toch, is dat echt wat jij nu wil?

'En dan?' vraagt Roos. Ze ziet me voor zich, daar op dat podium door de lens van Ibi's camera. Ze hangt nog steeds aan haar lippen, zelfs al zijn we eindelijk bij de aula en staat de prof vooraan al haar spullen uit te pakken. We hebben niet veel tijd meer voor de les begint.

'Niks', lach ik.

'Hoezo, niks?' De verontwaardiging smelt op Ibi's gezicht.

'Er gaat niks gebeuren', zeg ik. 'Het was een goeie avond en daar gaat het bij blijven.'

'Hoezo, "er gaat niks gebeuren"?' Met geweld klapt ze haar tafeltje open en gooit ze haar spullen erop. 'Ik dacht dat het al beslist was dat je in die band ging stappen?'

'Girl, ik wil de unief overleven en zie mij hier nu zitten.' Met een bejaarde kater en een even volwassen cafeïneverslaving, die het verschil vandaag niet gaat maken. 'Ik weet niet welke richting dat uit zou gaan, maar ik kan niet alles en zeker niet tegelijk. Weet je nog wat die meid van de studentenvereniging zei? Je hebt de drie S'en: slaap, een sociaal leven en

je studies. Kies nu twee van de drie. Hoe ga ik daar nog een band en repetities en optredens bij nemen?’

Een feestje hier en daar, oké. Repetities en constant denken aan teksten en muziek? Klinkt als het soort overload waarvan je computer naar de haaien gaat. Het was leuk voor een keer, maar niet alles dat leuk is, is ook een goed idee.

‘Waarom wilde je dan met die open mic meedoen?’ Ibi’s brein is ook niet aan het breinen. De wallen onder haar ogen lijken net iets minder diep dan die van mij, maar zelfs zonder alcohol haalde zij niet de acht uur slaap die ze nodig heeft om deftig te functioneren.

‘Leek me leuk voor een keertje?’ Ibi snuift, maar Roos lijkt niet te snappen wat haar probleem is.

‘Laat het toch gewoon?’ sust Roos. ‘Als ze niet wil, wil ze niet?’

‘Ja’, beaamt ik. Ibi kijkt me schuin aan. Het heeft geen zin om tegen dat front in te gaan, want ik heb Roos aan mijn zijde.

‘De universiteit is nu toch het belangrijkste? We moeten de schiftingsvakken nog overleven.’ Ze zegt het alsof ze zich oprecht zorgen maakt. Roos hoeft zich geen zorgen te maken. Ze verhuisde uit ons kleine dorpje toen we veertien waren omdat haar moeder hier professor werd. De vraag is niet of ze slaagt, maar of ze met grote of grootste onderscheiding slaagt. Ze is echt nog geen haar veranderd. ‘Dan maak je de juiste keuze, lijkt me.’

Ik heb haar zo gemist, dat wil je niet weten.

‘Ja, voilà.’ Thanks girlie. Iemand moet hier aan mijn kant staan. ‘Misschien binnen een jaar of zo?’

Muziek is mijn ding, ja, maar het is wat ik doe als ik niet kan slapen of als ik voel. Of als ik adem en lach en leef. Niemand heeft er wat mee te maken. Het was een beetje een power trip om dat publiek in beweging te krijgen. Dat wel, maar daar kan ik geen boodschappen mee kopen of huur

mee betalen. ‘En zie jij de jongens hier zitten? Ze hadden hier moeten zijn!’ Blijkbaar studeren zij ook economie.

Ibi zegt even niks, haar lippen in die scherpe lijn snijden zo al door me heen. Dat doet ze altijd als ze vindt dat iemand een foute beslissing neemt. Je had haar moeten zien de eerste keer dat we naar een TD gingen en ze me een kerel zag binnendoen. Ik kon beter dan hem, vond ze.

‘Maar je hebt talent!’ protesteert ze nu. ‘Anders had die dronkaard jullie die twintig euro niet gegeven.’ Daar was de barman niet echt blij mee, want het briefje leek eerst voor hem bestemd te zijn, voor de man zijn glas leegdronk en naar ons waggelde.

‘Vertel jij het aan mijn vader?’ lach ik. ‘Want met twintig euro door drie gedeeld heb ik nog geen week boodschappen betaald.’ Ik zie hem al voor me als ik dit weekend thuis zou komen met het nieuws dat ik in een band zou gaan. Hij vermoordt me.

‘Jij liever dan ik’, lacht Roos bij de gedachte dat Ibi dat tegen mijn vader zou gaan zeggen. Zij kent hem, zij wéét dat hij het zou menen ook. Zij weet ook dat ik hem niks ga zeggen over gisteren. Ik hou van hem, maar hij hoeft niet alles te weten. De prof schraapt haar keel en Ibi slikt haar woorden in. Gelukkig. Anders had ze me er misschien aan herinnerd dat Q en Max wel het soort kerels zijn die zo lief waren om ons thuis te brengen. Eerst haar, dan mij.

Het was stil geworden toen ik thuiskwam. Of ja. Stad-stil. Stil als je de optrekkende auto twee straten verder, de blaffende hond om de hoek en de luide muziek van de studenten drie deuren verder niet meetelt. Die twee kerels stonden voor me en keken me verwachtingsvol aan terwijl ik met mijn rug tegen onze voordeur leunde.

‘Dus, we zien je morgen in de les?’ vroeg Max. Toen geloofde hij er nog in.

‘Deal’, zei ik. ‘Merci.’ Ik aarzelde even. Geen idee waarom ik hen bedankte en evenmin of ik nog iets moest zeggen. Zo voelde het wel. Onaf, maar alles leek opgeslokt te worden in die ongemakkelijkheid die je krijgt als je om drie uur ’s nachts afscheid neemt van mensen die je pas ontmoet hebt. Dan geef je ze toch die knuffel om de avond samen nog een laatste keer te omarmen.

Ik draaide me om om de sleutel in het slot te steken, maar toen de deur opensloeg, stonden ze daar nog steeds.

‘Kan ik jullie nog ergens mee helpen?’

Ze keken elkaar aan, keken dan naar mij.

‘Het was leuk’, zei Q uiteindelijk. Hij is de stilste van de twee, maar misschien is dat ook niet zo moeilijk als de andere persoon Max is.

‘Dat vond ik ook.’ Het was bijna schattig hoe ze alle twee naar me opkeken vanop de stoep met van die puppy-ogen. Ze stonden te wachten tot ik zou zeggen dat ik bij de band zou gaan, ik weet het. Zo slim was ik nog net, zelfs slaapdronken en half beschonken. Het hing tussen ons, maar ik kreeg mijn mond niet open.

‘Tot morgen?’ Ik knikte, voor ik de deur achter me sloot. Opnieuw leunde ik er met mijn rug tegen. Als ik hen vijf seconden langer aangekeken had, had ik toegezegd.

‘Gaat het?’

‘Tante!’ De wandelende peignoir in de gang met een thee-kop in haar handen gaf me mijn tweede hartaanval die nacht. Ze ging een late shift hebben in het ziekenhuis, maar zelfs dan moest ze al een uur terug zijn. ‘Ik heb u toch niet wakker gemaakt?’

‘Maar nee’, schudde ze haar hoofd al terwijl ze de honing wat verder door het kopje roerde. De geur van kamille veroverde het trappenhuis en de slaapdronkenheid in mijn hersenpan begon te overheersen. ‘Slapen is soms moeilijk alleen.’

In normale toestand wist ik al nooit wat te zeggen tegen haar als ze zo'n opmerking maakte en alcohol en vermoeidheid helpen niet om te weten wat te zeggen tegen je tante die een halfjaar geleden haar man heeft verloren. Tijd is relatief als het pijn doet.

Gelukkig was ze me voor. 'Hoe was je avond?' Het feit dat de klok drie uur zeventien aangaf en dat de open mic tot elf uur zou duren zei eigenlijk genoeg. Ze wilde het me gewoon nog horen zeggen.

'Het was goed.'

'Beter', bromt ze. Haar ogen schitterden boven de theedampen in de schemer van de gang. 'De vraag is: wanneer kan ik komen kijken?'

'Nooit.'

'Stap voor stap.' Ze zette zich op de trap en klopte naast zich op de trede. 'Ik ben trots op je. Peter zou je -'

'Tante...'. Er glinsterde een traan op haar wang. 'Het is nu niet dat -'

'Shhht', suste ze. 'Daar komen alleen maar excuses van en daar heeft niemand wat aan.' Ik ontspande en we bleven nog even zo zitten. Soms gebeurt dat. Dat we praten in zinnen die we beter niet afmaken. Als ik nog iets zou zeggen, dan zouden het excuses zijn. Excuses voor wat ik niet gedaan had die nacht.

Dus ik zweeg.

'Zie.' Ibi schuift haar gsm over de bank naar me toe, waarop een bericht van Q verschijnt.

Q

Hoe zeker ben je dat we haar echt niet kunnen overtuigen?

9:23

‘Jij hebt zijn nummer?’ Maar de helft van de zin wordt opgeslokt door een geeuw. Godverdomme. Eenmaal ik begin te geeuwen, is er geen einde aan en net nu lijkt die prof recht naar mij te kijken. Snel wend ik mijn blik af in de hoop dat ze het niet gezien heeft en me niet voor de ogen van zeshonderd man de les uit stuurt.

Wacht. Nee, dat kan niet. Is zij dat? Daar in dat deurgat op de gang? Het meisje van gisteren? ‘Hij vroeg me naar het filmpje’, verdedigt Ibi zich, maar ik wuif haar woorden weg. Zij is het, ik ben er zeker van. Hier en nu, in de gang naast deze duffe aula met dit mistige hoofd en de notities die al lang niet meer volgen. Ergens ver weg hoor ik de prof net de pauze aankondigen. Het is het eerste dat ik registreer van alles dat ze gezegd heeft.

Ik moet dringend beter opletten. Maar nu is het toch al te laat.

‘Ik moet naar het toilet’, zeg ik voor Ibi opnieuw over de band kan beginnen. Het is ze. Ze heeft haar dot op diezelfde manier opgestoken, zodat die danst in het deurgat, waar ze met iemand staat te praten. Dus toch bruin haar bij daglicht! En student? Hier! Ze is hier! Binnen bereik.

De mensen in mijn rij vloeken als ze hun klaptafeltjes moeten opvouwen terwijl ik struikel tot het einde van de rij. Ik zie alleen haar.

‘Hé!’ Ik mompel excuses naar het meisje op wier tenen ik trapte, maar het gaat niet sneller dan dit. Deze kans ga ik niet nog eens krijgen, maar als ik weer opkijk, is ze weg. Ver kan ze nu toch niet zijn? Ik kijk naar links in de gang, nee, ze ging rechts en dan zie ik haar rug. Ze heeft een rode rugzak die opvalt in de zee van zwarte michelinmanjassen die iedereen gecopy-pastet lijkt te hebben.

‘Louise!’

Zij kijkt om. Ze ziet me zelfs. Of beeld ik me dat in? Ze

loopt gewoon door, pratend tegen de persoon naast haar, en ik begin te stappen, tot ik de hand op mijn schouder voel.

‘Louise...’ Die stem, te diep, te warm. ‘Het meisje dat kan zingen.’

Als ik me omdraai staan ze daar.

Fucking Q en Max.

‘Jullie zijn ook op tijd’, sneer ik. Ik kijk nog eens over mijn schouder, maar ze is weg. Weeral verdomme.

‘Jij bent ook opnieuw goedgezind’, grinnikt Max.

‘Halftien hadden we toch gezegd’, snauw ik. Waarom is hij ook al zo goedgezind? Ik wil me schuldig voelen, maar zo ontspannen als hij hier wat comfortabel in zijn bermudabroek flirterig staat te wezen, kan ik dat direct laten varen.

‘Academisch kwartiertje.’

‘Uurtje’, corrigeer ik hem. ‘Nadine zal niet blij zijn.’

‘Nadine heeft zeshonderd studenten in deze les alleen. Denk niet dat ze ons gemist heeft’, lacht Max. ‘En Q is een krak in studeren. Met zijn samenvattingen komen we er wel.’ Maxime plaagt zijn beste vriend. ‘En je dacht toch niet dat we het bij één poging om je bij ons te krijgen zouden houden?’

‘Een mens kan hopen.’ Ik schud mijn hoofd voor ik met hen weer naar de aula loop. ‘Een mens kan hopen.’

HOOFDSTUK 3

Begaaid (bijv. naamwoord of voltooid deelwoord van 'begaaien')

Vlaams-Limburgs woord waar Limburgers aan gehecht zijn, met meerdere betekenissen, een incomplete opsomming:

1. 'Amai, die heeft het begaaid!' – Iemand heeft te veel gedronken en heeft bijgevolg dingen uitgespookt waarvan die hoopt dat zijn ouders het nooit te weten zullen komen
2. 'Dat is begaaid!' – Dat is verrassend zot!

In deze context is het bijna altijd vergezeld van een uitroepteken vol ongeloof

Les, studeren, huiswerk, meer les. Het is niet alsof ik niet genoeg te doen heb om mezelf af te leiden van de slappe pogingen van de jongens om me te overtuigen. De belofte dat ik op hun Disney+ én Netflix mag *leechen* is niet genoeg. Het is bijna schattig. Bijna, maar niet helemaal.

Ze hebben geluk dat ze wel te tolereren zijn.

'Koffie?' Ibi schuift haar stoel al naar achteren. We zitten hoofd tegen hoofd, het tafeltje tussen ons bezaaid met wiskunde. De vraag is niet 'wil je koffie?'. Na twee uur hier te zitten, is het 'welke koffie?'.
'Ja, koffie.' Ik heb ook lucht nodig.

De universiteitsbibliotheek is nog vrij verlaten wanneer we tussen de tafeltjes door laveren, maar er zijn al meer men-

sen dan vorige week en het is nu al meer dan muf genoeg. Het halverwegepunt van het semester trekt hen naar dit vooroorlogse heiligdom van blokwerk en concentratie, van minstens tien op twintig, van zweet en tranen, maar vooral tranen.

Ik bedoel maar: wist je dat één plus één niet altijd twee is? Om van te huilen, ik weet het. Blijkbaar is het zo moeilijk dat te bewijzen dat ze het zelfs de wiskundestudenten niet laten doen. Want hoe bewijs je dat? Observaties zijn manipuleerbaar. Ik zat hier één uur en nog één uur en ik heb nog steeds geen oplossing. Dus ja. Creëer de juiste voorwaarden en één plus één is soms ook nul.

‘Lukt oefening 6b bij jou?’ vraag ik terwijl Ibi de straat oversteeekt naar onze koffiëlek.

‘Die integraal? Dat is gewoon substitutie en dan wat uitwerken aan beide kanten, toch?’ zegt ze losjes terwijl ze de deur van de koffiëbar aan de overkant openduwet. Zij en Marie zouden het goed met elkaar kunnen vinden. Mijn zus kan ook zo achteloos doen over de dingen die ze makkelijk vindt. Dat maakt het nog niet makkelijk. ‘Ik geef je zo mijn uitwerking’, vult Ibi aan als ik niks zeg. Ze haakt haar arm in de mijne tot we voor de bar staan.

‘Ja, maar –’, ik moet het zelf kunnen. Die gedachte komt er alleen niet volledig uit, want de barman onderbreekt me.

‘Ik dacht al dat ik je ergens van kende. Toffe video!’

Ehm? Video?

‘Wat?’ vraag ik.

‘Je moet dat doen, die band.’ De kerel met de schattige kastanjebruine krulletjes, de sproetjes en de matchende ogen kijkt me recht aan. Het is Ibi die hij zou moeten herkennen. Niet mij. Hij zou haar net als gisteren moeten vragen of ze hetzelfde wil als altijd, zodat ik als de anonieme persoon naast haar nog een halve minuut langer kan twijfelen voor ik toch een iced latte met karamel bestel.

Dus hoe weet hij van de band?

‘Wablief?’ vraag ik. Is dit echt aan het gebeuren?

‘De video?’ Dit is echt aan het gebeuren. Welke fokking video? ‘Op TikTok?’ Ik kijk naar Ibi en haar ogen worden groot. Er spreekt een voorzichtige triomf uit haar gezicht.

‘Nee’, zegt ze alsof zij iets weet dat ik niet weet.

‘Jawel’, lacht de kerel en hij haalt zijn gsm uit zijn zak om hem op de toonbank te leggen zodat ik kan zien waar hij het over heeft. ‘Je kan echt een stukje zingen.’

En daar sta ik dan. Op zijn scherm, maar nu met het TikToklogo dat rechts ergens boven mijn kop zweeft. Ik zie twintigduizend likes, duizenden comments. De cijfers in de rechteronderhoek van het scherm doen me duizelen.

‘*Overtuig deze meid om met ons een band te beginnen*’, lees ik af en ik kijk mezelf in de ogen, zingend op die open mic. Ik zie een video die ik zou liken als hij op mijn for you page kwam.

Fuck. Dit is niet wat ik beloofd heb. Paniek borrelt op in mijn slokdarm tot het mijn mond vult. Dit kan niet. Ik draai me om. De jongen die net binnenkomt kijkt me recht aan en ook hij lijkt me te herkennen. Dit kan niet echt aan het gebeuren zijn, maar dan kijk ik over mijn schouder en staat die barman nog steeds naar mij te kijken. Alsof hij hier en nu van me wil horen dat ik dit natuurlijk ga doen. Het gaat niet. Hoe graag ik het ook zou willen. Het kan niet. Echt niet.

‘Hey, alles oké?’ Ibi legt haar hand op mijn schouder. ‘Rustig’, sust ze. Ze pakt mijn hand vast en zonder te bestellen lopen we terug naar buiten. Ze stopt niet bij de deur, wandelt de straat door terwijl die cijfers en de comments door mijn hoofd blijven razen tot we weer voor de ingang van de bib staan. In groepjes zitten de studenten op de bankjes aan de rand van de grasperken. Twintigduizend likes. Tweehonderdduizend views. Dat is twee procent van dit land? Als je vijftig

willekeurige mensen op straat aanspreekt, dan is er één die mij zag zingen? Hier zitten al meer dan vijftig mensen? Statistisch gezien zag minstens een van hen me zingen. Ik kijk om me heen en daar is ze, een meisje dit keer, dat naar me staart alsof ze me herkent, maar geen idee heeft van waar.

Fuck.

Laat me met rust. Allemaal. Iedereen. Ik heb hier niet voor gekozen, oké? Maar hun ogen kleven aan me. De barman, Ibi, het meisje. Wie nog? Marie? Een van mijn neven? De kinderen van de buurman? Papa misschien zelfs?

Fuck, papa.

‘Alles oké?’ Ibi stelt de vraag opnieuw.

‘Nee’, geef ik eerlijk toe. ‘Dit is een ramp.’

Ze legt haar beide handen op mijn beide schouders zodat we recht tegenover elkaar staan. ‘Adem in, adem uit. Goed zo. Ik stuur de jongens dat ze het offline halen.’

Mijn ademhaling vindt langzaam terug vaste voeten in de aarde, tot ik niet meer al die blikken op mijn schouders draag. ‘Het is maar een video’, sust ze.

Voor haar wel. Ha. Langzaam zie ik zijn schaduw over haar schouder naar me kijken. Papa leunt in het gat van de deur die naar de bib leidt en schudt zijn hoofd. Breedgeschouderd en met zijn armen over elkaar geslagen.

Ik had beloofd dat ik hem niet teleur zou stellen. Fuck.

‘Hoe moet ik dit uitleggen?’ Hoe hij daar zo zat deze zomer? Op ons terras in de achtertuin na mijn proclamatie. Ik had het gedaan. Zes jaar middelbaar. Het was ons gelukt, Marie en mij. Oké, het helpt als je een geniale tweelingzus hebt die in dezelfde klas zit en je alles nog eens uitlegt als je iets niet begrijpt, maar toch. We hadden alle twee ons diploma. We waren alle twee klaar om aan de unief te beginnen. Zij zou pendelen en ik zou bij tante gaan wonen. Het was beslist. Nu moest ik het alleen doen.